Lietas arhīva Nr. 1A-0005-21/33
ECLI:LV:RVPT:2021:0702.1A30037419.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2021. gada 2. jūlijā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
tiesnese I.Meldere,
ar tiesas sēdes sekretāri A.Ivanovu,
piedaloties sūdzības iesniedzējam /pers. A/, aizstāvei /pers. B/, iestādes pilnvarotajam pārstāvim /pers. C/,
atklātā tiesas sēdē izskatīja /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas 2019. gada 7. marta lēmumu Nr. 278.

Aprakstošā daļa

[1] 2019. gada 25. janvārī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Meklēšanas nodaļas inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu PC369922 (turpmāk arī – Protokols) par to, ka 2019. gada 23. janvārī plkst. 15.34 (izsaukums) Rīgas pilsētā, vadītājs /pers. A/ (turpmāk arī – sūdzības iesniedzējs) vadīja transportlīdzekli /TL marka/, reģistrācijas numurs /numurs/, sakabē ar piekabi /numurs/, reģistrācijas numurs /numurs/, pa /adrese/, virzienā no /adrese/ uz /adrese/ un iepretim namam Nr. /numurs/, neievērojot drošu sānu intervālu, ar piekabes labo sānu izraisīja sadursmi ar stāvēšanai novietotiem transportlīdzekļiem /TL marka/, reģistrācijas numurs /numurs/, un /TL marka/strācijas numurs /numurs/, bojājot tās, pēc kā, pārkāpjot noteikto kārtību, no notikuma vietas aizbrauca.

Protokolā norādīts, ka ar minētajām darbībām pārkāpts Ministru kabineta 2015. gada 2. jūnija noteikumu Nr. 279 "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī - CSN) 105., 40. un 41. punkts, Ceļu satiksmes likuma (turpmāk arī - CSL) 19. panta trešā daļa par ko paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī - LAPK) 149.[16] panta piektajā daļā un 149.[8] panta 27. daļā.

[2] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas galvenā inspektora 2019. gada 30. janvāra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. PC369922 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums) sūdzības iesniedzējam par CSN 40.1., 41.2., 105. punkta, CSL 19. panta trešās daļas pārkāpumu, pamatojoties uz LAPK 149.[16] panta piekto daļu, 149.[8] panta 27. daļu un 149.[4] panta 14. daļu, uzlikts naudas sods 150 EUR un atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz trīs mēnešiem.

[3] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, /pers. A/ to pārsūdzēja.

[4] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2019. gada 7. marta lēmumu Nr. 278 (turpmāk arī – Lēmums) nolemts atstāt negrozītu Sākotnējo lēmumu un sūdzības iesniedzēja sūdzību noraidīt. Nolemts labot Sākotnējā lēmumā pieļauto pārrakstīšanās kļūdu datumā no 2019. gada 23. septembra uz 2019. gada 23. janvāri.

Lēmumā norādīti sekojoši apsvērumi.

[4.1] Saskaņā ar LAPK 243. pantu par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, sastādītie ziņojumi, citi dokumenti.

Atsaucoties uz LAPK 244. pantu, izvērtējot lietas materiālus, var secināt, ka ceļu satiksmes negadījums, kurā tika bojāts stāvēšanai novietots automobilis /TL marka/ un automobilis /TL marka/ka /adrese/ ielā iepretim namam Nr. /numurs/. Iepazīstoties ar lietas materiāliem, secināts, ka lietā nav strīda, ka 2019. gada 23. janvārī Rīgā, sūdzības iesniedzējs vadīja automobili /pers. E/ sakabē, ar piekabi pa /adrese/ un brauca gar brauktuves malā stāvēšanai novietotiem transportlīdzekļiem.

Vērtējot lietas materiāliem pievienotās fotogrāfijas, kurās redzami negadījumā iesaistītiem transportlīdzekļiem fiksētie bojājumi, secināts, ka automobilim /TL marka/ bojāts labās pusēs priekšējais un aizmugurējais spārns, kā arī abas labās puses durvis, vienlaikus arī automobilim /TL marka/ bojāts labās puses priekšējais un aizmugurējais spārns, kā arī labās puses durvis un aizmugurējais atdures stienis. Savukārt automobilim /pers. E/ bojājumi netika konstatēti, bet piekabei /numurs/ fiksēti bojājumi pa visu labās puses sānu daļu.

Iestādes ieskatā, stāvēšanai novietotajam automobilim /TL marka/ un automobilim /TL marka/ fiksētie bojājumi radās brīdī, kad automobilis /pers. E/ sakabē ar piekabi, virzoties gar stāvēšanai novietotajiem transportlīdzekļiem, ar piekabes izvirzītām sānu daļām (labās puses riteņa arku un labās puses priekšējo kronšteinu) kontaktējās pret stāvēšanai novietoto automobiļa VW Passat un automobiļa /TL marka/ labās puses sānu daļu, jo daļa no bojājumiem, kas fiksēti piekabei /numurs/, sakrīt pēc to rakstura un augstuma no zemes ar bojājumiem, kas fiksēti automobilim VW Passat un automobiļa /TL marka/ (iestāde pieļauj, ka daļa no piekabei fiksētajiem bojājumiem bija jau iepriekš, taču šāds apstāklis nevar tikt uzskatīts par pamatu šaubām, kas izslēdz negadījuma esamības faktu).

Vienlaikus, vērtējot abiem stāvēšanai novietotajiem transportlīdzekļiem fiksēto bojājumu apjomu, kā arī to, ka kontakts starp tiem un garām braucošu transportlīdzekļa sastāvu bija ilgstošs, proti, tika bojāti divi viens aiz otra stāvoši transportlīdzekļi pa visu to sānu daļu, iestāde uzskata, ka automobiļa /pers. E/ sakabē ar piekabi vadītājam dotais negadījumus bija jākonstatē (turklāt transportlīdzekļa vadītājam, virzoties ļoti tuvu gar stāvēšanai novietotajiem transportlīdzekļiem, nepārtraukti jākontrolē apkārt notiekošā situācija un jānodrošina ceļu satiksmes drošība), līdz ar to viņa rīcība pēc negadījuma, atstājot notikuma vietu, bija apzināta un ar nodomu.

[4.2] Vērtējot negadījuma aculiecinieces /pers. F/ liecības, secināts, ka nav pamata neticēt viņas sniegtajām liecībām, jo nekas neliecina, ka viņa būtu ieinteresēta lietas iznākumā, kas būtu nelabvēlīgs automobiļa /pers. E/ sakabē ar piekabi vadītājam. Secināts, ka /pers. F/ brauca uzreiz aiz negadījumu izraisījušā transportlīdzekļa sastāva un nepārprotami redzēja ceļu satiksmes negadījumu, kā arī piefiksēja negadījumu izraisījušā transportlīdzekļa sastāva piekabes valsts reģistrācijas numuru.

[4.3] Konstatēts, ka šajā gadījumā automobiļa /pers. E/ sakabē ar piekabi vadītājs, izraisot ceļu satiksmes negadījumu ar stāvēšanai novietotiem transportlīdzekļiem, pēc kā, atstājot notikuma vietu, nerīkojās atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 40.1., 41.2. un 105. punkta, kā arī Ceļu satiksmes likuma 19. panta trešās daļas prasībām, līdz ar ko Sākotnējais lēmums ir tiesisks un pamatots un nav saskatāms neviens likumīgs iemesls, lai to atceltu.

[4.4] Atsaucoties uz LAPK 35. panta otro daļu, norādīts, ka sūdzības iesniedzējam kā galīgais sods ir piemērojams administratīvais sods LAPK 149.[16]panta piektās daļas sankcijas ietvaros par Ceļu satiksmes noteikumu 40.1. un 41.2. punkta pārkāpumu.

[4.5] Iestāde nekonstatēja apstākļus, kas mīkstinātu sūdzības iesniedzēja atbildību par administratīvo pārkāpumu, taču vienlaikus, konstatējot, ka sūdzības iesniedzēja rīcība pēc negadījuma bija apzināta un ar nolu, tad dotais apstāklis uzskatīts par sūdzības iesniedzēja atbildību pastiprinošu, līdz ar ko, ņemot vērā administratīvā soda piemērošanas mērķi, secināts, ka sūdzības iesniedzējam saskaņā ar LAPK 149.[16] panta piekto daļu, piemērotais administratīvais sods, kas saistīts ar piemēroto naudas sodu 150 EUR un ar transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 3 (trīs) mēnešiem atbilst sūdzības iesniedzēja izdarītā pārkāpuma raksturam, kā arī soda piemērošanas mērķim un nav konstatēts pamats tā grozīšanai.

[4.6] Lietas materiālu izskatīšanas gaitā, konstatēts, ka pieņemtajā lēmumā lietā Nr. PC369922 pieļauta pārrakstīšanās kļūda, proti, norādīts, ka ceļu satiksmes negadījums notika 2019. gada 23. septembrī, taču no lietas materiāliem nepārprotami izriet, ka ceļu satiksmes negadījums notika 2019.gada 12. janvārī. Atsaucoties uz LAPK 278.[1] panta trešo daļu iestāde uzskatīja, ka lēmumā lietā Nr. PC3 69922 ir ieviesusies pārrakstīšanās kļūda, kas pieņemto lēmumu neietekmē pēc būtības.

[5] Nepiekrītot Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2019. gada 7. marta lēmumam Nr. 278, /pers. A/ iesniedza tiesai sūdzību, kurā norāda, ka Lēmumu pārsūdz pilnībā, un norāda sekojošus apsvērumus.

[5.1] Lēmuma nepareizība izpaužas tādējādi, ka ar lietā gūtajiem pierādījumiem nav pierādīta sūdzības iesniedzēja vaina viņam inkriminēto administratīvo pārkāpumu izdarīšanā.

Lietas pamatā ir jautājums, vai tieši sūdzības iesniedzējs, vadot transportlīdzekli ar piekabi un izvēloties nepareizu braukšanas intervālu, izraisīja sadursmi ar brauktuves malā novietotajām automašīnām.

Galvenais pierādījums, kas apstiprina šo faktu, ir liecinieces /pers. F/ paskaidrojums. No tā izriet, ka lieciniece personīgi redzēja notikumu.

Nav pamata domāt, ka lieciniece būtu sniegusi apzināti nepatiesu paskaidrojumu, tomēr tajā fiksēto apstākļu izklāsts nesasniedz tādu detalizācijas pakāpi, kas izslēgtu jebkādas saprātīgas šaubas par to, ka lieciniece tiešām pati redzēja negadījumu, nevis labdabīgi maldījās.

Policija nav pat izskatījusi iespējamību, ka liecinieces apgalvojums par redzēto sadursmi faktiski ir aizvietots ar loģiski izdarītu secinājumu, kas izriet no redzēto apstākļu subjektīva novērtējuma. Proti, ir iespējams, ka lieciniece redzēja sev priekšā braucošu mašīnu ar piekabi nedrošā intervālā no brauktuves malā novietotajiem transportlīdzekļiem, uzreiz pēc tam ievēroja divas brauktuves malā novietotas automašīnas ar bojātiem sāniem, un no tā izdarīja secinājumu, ka bojājumu veica tieši viņai priekšā braucošā mašīna ar piekabi (kuru, kā noskaidrojās vēlāk, vadīja sūdzības iesniedzējs).

Policijas amatpersona, kura pieņēma paskaidrojumu no liecinieces, to darījusi paviršī, neņemot vērā kriminālistikas ieteikumus.

Ir pamats domāt, ka šāda paviršība nav pieļauta nejauši - policija nav pat centusies hipotētiski apšaubīt liecinieces teikto, jo gadījumā, ja šāds pamats tomēr būtu radies, tad nāktos atmest versiju par sūdzības iesniedzēja vainīgumu un izmeklēt versiju, ka vainīgā persona ir cita, un mēģināt noskaidrot šo personu, kas prasītu laiku un pūles.

[5.2] Sūdzības iesniedzējs jau no paša sākuma norādīja, ka brauciena laikā nejuta piekabes kontaktu ar malā stāvošām mašīnām. Konkrētajos apstākļos, ja pietiekami lielā ātrumā braucošs automobilis ar piekabi, kas turklāt veda pietiekami smagu kravu, būtu aizķēris veselas divas stāvošas mašīnas pēc kārtas, tad šādai sadursmei, saprātīgi domājot, būtu jāizraisa daudz nopietnākas sekas par švīkām uz aizskarto automašīnu sāniem. Šādu sadursmi normāls autovadītājs nevarētu nepamanīt. Normāla vadītāja reakcija šādā gadījumā būtu apstāties un vismaz novērtēt situāciju. Policija nav pat mēģinājusi jebkādā veidā sūdzības iesniedzēja versiju pārbaudīt, pieņemot par pašsaprotamu faktu, ka persona, kura izraisa negadījumu, uzreiz centīsies notikuma vietu pamest, cerot, ka netiks noskaidrota un paliks nesodīta, un tādējādi jebkādus sūdzības iesniedzēja paskaidrojumus, kas varētu būt pretrunā vienīgajai policijas atstrādātajai versijai, automātiski traktējot kā centienus izvairīties no atbildības.

[5.3] Lietā esošajos transportlīdzekļu apskates protokolos fiksētās ziņas nepierāda faktu, ka tieši sūdzības iesniedzēja vadītās mašīnas piekabe bija saskarsmē ar negadījumā cietušajiem auto. Policija norādīja savā lēmumā, ka daļa no bojājumiem, kas fiksēti piekabei, sakrīt pēc to rakstura un augstuma no zemes ar tiem bojājumiem, kas fiksēti cietušajiem auto. Sūdzības iesniedzēja ieskatā šāds secinājums ir tendenciozs un nepamatots, jo nevienā no protokoliem nav fiksēts, kādā precīzi augstumā no zemes ir konstatēti bojājumi, kāda izmēra un rakstura tie ir, turklāt arī protokolam pievienotie fotoattēli šos trūkumus nenovērš.

Policija uzskata, ka piekabe sadūrās ar tās labās puses izvirzītajām sānu daļām - priekšējo kronšteinu un riteņa arku. No fotoattēliem redzams, ka kronšteins atrodas 0,4-0,5 metru augstumā no zemes un tā izvirzītā daļa ir apmēram 10 centimetrus plata. Ja kontakts būtu noticis ar šo izvirzīto daļu, tad cietušajām mašīnām būtu bijis jāpaliek arī apmēram tikpat platai švīkai, kas no attēliem nav redzams.

Attiecībā uz kontakta vietu - riteņa arku - policija neņēma vērā apstākli, ka riteņa arka nenosedz riteņus. Piekabes riteņi ir vairāk izvirzīti uz āru nekā metāliskā riteņu arka. Kontakta gadījumā tieši riteņiem būtu bijis jāskar stāvošos auto, un bojājumu raksturs un izvietojums šādā gadījumā būtu bijis citādāks. Piekabe tiek izmantota dažādos darbos, zaļo atkritumu, nocirstu koku, zaru u.tml. pārvadāšanai, kas izskaidro, kāpēc piekabei ir bojājumi pa visu labo un tāpat arī pa visu piekabes kreiso sānu.

[5.4] Policija ignorēja sūdzības iesniedzēja lūgumu nozīmēt lietā attiecīgu ekspertīzi. Policija nemēģināja paskaidrot vai argumentēt to, kāpēc lūgums par ekspertīzes nozīmēšanu lietā netika ņemts vērā.

[6] Lietas izskatīšana pēc sūdzības iesniedzēja lūguma nolikta mutvārdu procesā tiesas sēdē.

[6.1] Tiesas sēdē sūdzības iesniedzējs sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem apstākļiem un pamatiem, pilnībā noliedza vainu notikušajā.

Apstiprināja, ka vadīja automašīnu sakabē ar piekabi notikuma vietā un laikā, bet, braucot garām bojātajām automašīnām, nejuta nekādas svārstības. Sūdzības iesniedzējs automašīnām pabrauca garām aptuveni 15 cm attālumā, sadursmi spogulī neredzēja un nedzirdēja, radio arī neklausījās. Autovadītāja stāžs uz notikuma brīdi bija aptuveni četri gadi. Sūdzības iesniedzējam konkrēto maršrutu sanāk izbraukt aptuveni reizi nedēļā. Sūdzības iesniedzējs brauca viens. Pārkāpuma dienā sniga sniegs, bet ap plkst. 13.00 ceļi jau bija samērā labi. Braukšanas ātrums bija apmēram 40 km/h. Pārkāpuma vietā abās ceļa pusēs bija novietotas automašīnas. Satiksme nebija intensīva. Uz ceļa bija aptuveni piecas vai sešas mašīnas. Piekabē atradās bobkats, kas bija nostiprināts piekabē, cietajā sakabē. Braukšanas laikā piekabes sanese nebija iespējama. Uzskata, ka būtu pamanījis, ja aizskartu ceļa malā stāvošās automašīnas ar piekabi. Vadot mašīnu ar piekabi, ļoti labi izjūt jebkuras svārstības. Uzskata, ka sadursmes rezultātā būtu savādākas sekas nekā tās ir izskatāmajā gadījumā. Atzīst, ka lūgumu veikt ekspertīzi vispirms izteica mutvārdos, sarunas laikā, bet rakstiski pieteica tikai pārsūdzības stadijā.

[6.2] Tiesas sēdē iestādes pārstāvis sūdzībai nepiekrita, uzturēja Lēmumā norādītos apstākļus. Papildināja, ka ekspertīze izmeklēšanas stadijā netika veikta, jo nebija iespējams to noteikt: uz automašīnām, acīmredzot, nebija tādas krāsu daļiņas/paliekas, ko izņemt un nodot ekspertīzes veikšanai. Ņemot vērā, ka bija ziema un slapjš laiks, pat, ja šīs krāsu daļiņas bija, tās tika noskalotas. Minētais izslēdz iespēju veikt krāsu palieku lakas ekspertīzi, ko vēlāk lūdza sūdzības iesniedzējs. Turklāt minētais lūgums pieteikts nevis sākotnēji, bet tikai pārsūdzības stadijā, kad ekspertīzi vairs vispār nav iespējams veikt. Lietā esošās fotogrāfijas veiktas leņķī, tādēļ nevar pārliecināties, ka piekabes riepas būtu izvirzītas, turklāt šāds izvirzījums nedrīkstētu būt un liegtu iziet tehnisko apskati. Nelielā atšķirība starp automašīnu bojājumu augstumu radās, jo viens bojātais volkswagen auto bija novietots uz apmales slīpi.

[6.3] Tiesas sēdē sūdzības iesniedzēja pieteiktā lieciniece /pers. F/ liecināja par notikuma apstākļiem.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, noklausījusies tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, liecinieces liecību, pārbaudījusi un izvērtējusi lietas materiālos esošos pierādījumus, atzīst, ka apstrīdētais Lēmums atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

Administratīvās atbildības likuma (*stājies spēkā 2020. gada 1. jūlijā*) Pārejas noteikumu 2. punkts noteic, ka procesuālās darbības, kas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai uzsāktas saskaņā ar LAPK, tiek arī pabeigtas kodeksā noteiktajā kārtībā. LAPK normas piemērojamas līdz attiecīgās administratīvā pārkāpuma lietvedības stadijas pabeigšanai (lietvedība iestādē, tiesā vai izpilde).

Ņemot vērā, ka sūdzība saņemta tiesā pirms Administratīvās atbildības likuma spēkā stāšanās, līdz lietvedības stadijas pabeigšanai piemērojamas LAPK normas.

[7.1] Tiesa lietā nekonstatē LAPK 289.[12] panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanai iestādei jaunai izskatīšanai.

[7.2] LAPK 289.[6] panta septītajā daļā noteikti tiesai izlemjamie jautājumi, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu.

Saskaņā ar LAPK 272. pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

LAPK 9. panta pirmā daļa noteic, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kas apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

LAPK 289.[13] panta trešajā daļā noteikts, ka gadījumā, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesas ieskatā iestādes pārsūdzētajā lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, tādēļ tiesa pievienojas iestādes motivācijai un izvērstāku argumentu izklāstu šajā sakarā nenorāda. Tiesa atzīst, ka Lēmumā pilnīgi un vispusīgi izvērtēti visi lietā esošie pierādījumi, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši LAPK prasībām.

[7.3] No lietas materiāliem redzams, ka sūdzības iesniedzējam par CSN 40.1., 41.2., 105. punkta, CSL 19. panta trešās daļas pārkāpumu, pamatojoties uz LAPK 149.[16] panta piekto daļu, uzlikts naudas sods 150 EUR un atņemtas transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz trīs mēnešiem.

Atbilstoši CSN 40.1. punktam ja ceļu satiksmes negadījumā nav cietuši cilvēki, nav nodarīti bojājumi trešās personas mantai, kā arī transportlīdzekļiem nav radušies bojājumi, kuru dēļ tie nevar vai tiem aizliegts braukt, transportlīdzekļa vadītājs nekavējoties apstājas un paliek negadījuma vietā, iededz avārijas gaismas signalizāciju un uzstāda avārijas zīmi, bet, ja tas nav iespējams, citādā veidā brīdina pārējos ceļu satiksmes dalībniekus par ceļu satiksmes negadījumu.

Atbilstoši CSN 41.2. punktam, ja šo noteikumu 40. punktā minētajā ceļu satiksmes negadījumā ir iesaistīti vairāk nekā divi transportlīdzekļi vai ja transportlīdzekļu vadītāji nespēj vienoties par visiem būtiskajiem negadījuma apstākļiem un aizpildīt saskaņoto paziņojumu, transportlīdzekļu vadītāji par ceļu satiksmes negadījumu paziņo policijai un, ja nepieciešams, glābšanas dienestam un tālāk rīkojas pēc to norādījumiem.

Saskaņā ar CSL 19. panta trešo daļu ceļu satiksmes dalībniekiem un citām personām jārīkojas tā, lai neradītu satiksmei bīstamas vai satiksmi traucējošas situācijas un nenodarītu zaudējumus.

LAPK 149.[16] panta piektajā daļā paredzēta atbildība par ceļu satiksmes negadījuma vietas atstāšanu pēc ceļu satiksmes negadījuma, pārkāpjot noteikto kārtību.

Protokolā fiksēts, ka 2019. gada 23. janvārī plkst. 15.34 (izsaukums) Rīgas pilsētā, vadītājs /pers. A/ vadīja transportlīdzekli /TL marka/, reģistrācijas numurs /numurs/, sakabē ar piekabi /numurs/, reģistrācijas numurs /numurs/, pa /adrese/, virzienā no /adrese/ uz /adrese/ un iepretim namam Nr. /numurs/, neievērojot drošu sānu intervālu, ar piekabes labo sānu izraisīja sadursmi ar stāvēšanai novietotiem transportlīdzekļiem /TL marka/, reģistrācijas numurs /numurs/, un /TL marka/, reģistrācijas numurs /numurs/, bojājot tās, pēc kā, pārkāpjot noteikto kārtību, no notikuma vietas aizbrauca.

Lietā nav strīda, ka pārkāpuma laikā un vietā sūdzības iesniedzējs vadīja Protokolā norādīto automašīnu sakabē ar piekabi.

Lietā pastāv strīds par to, ka tieši sūdzības iesniedzēja vadītais transportlīdzekļa sastāvs izraisīja ceļa satiksmes negadījumu ar stāvēšanai novietotajiem transportlīdzekļiem.

No lietas materiāliem redzams, ka šādus iebildumus sūdzības iesniedzējs izteica jau iepriekš iestādē un tie izvērsti izanalizēti apstrīdētajā Lēmumā, kam tiesa pievienojas.

Papildus Lēmumā jau izvērtētajam, par strīdus jautājumu tiesas sēdē 2021. gada 28. jūnijā tika nopratināta sūdzības iesniedzēja pieteiktā lieciniece /pers. F/, kura iepriekš kā persona, kas ziņo par pārkāpumu, sniedza rakstveida paziņojumu - paskaidrojumu elektroniskā formā.

Un tieši sūdzības iesniedzēja pieteiktā lieciniece /pers. F/ tiesas sēdē liecināja, ka notikuma dienā vadīja savu transportlīdzekli pa /adrese/ (brauca pa savu ikdienas maršrutu) ar atļauto ātrumu uzreiz aiz sūdzības iesniedzēja vadītās automašīnas sastāva ar piekabi un tieši redzēja, ka piekabe (ar Protokolā norādīto numuru) saskrāpēja vairākas automašīnas, kas bija novietotas stāvēšanai labajā pusē. Lieciniece tieši redzēja fizisku saskari starp piekabi un automašīnām un to, ka viena automašīna saskares rezultātā sakustējās, novibrēja, un viņai izskatījās, ka vadītājs neizjūt piekabes gabarītus. Apstiprināja, ka ceļu satiksmes negadījumu izraisījušais automašīnas sastāva vadītājs atstāja negadījuma vietu, t.i., aizbrauca tālāk, neapstājoties.

Tāpat liecināja, ka viņai zvanīja toreizējais vīrs, kuram uzreiz visu izstāstīja un nosauca automašīnas numuru, un kurš par notikušo informēja policiju. Pēc notikuma viņa pati elektroniski sniedza savu rakstveida paskaidrojumu policijai. Apliecināja paskaidrojumā norādīto laiku un vietu.

Tāpat ar liecinieces liecībām apstiprinās, ka piekabe bija platāka par automašīnu un piekabe kratījās, "staigāja" pa labi un pa kreisi. Starp liecinieces auto un piekabi bija aptuveni pusotras vieglās mašīnas distance un citu transportlīdzekļu pa vidu nebija.

Tiesai nav pamats apšaubīt liecinieces sniegtās liecības patiesumu, jo lieciniece liecināja, ka ne sūdzības iesniedzēju, ne bojāto transportlīdzekļu īpašniekus nepazīst, kā arī no lietas materiāliem neizriet nekāda liecinieces ieinteresētība izskatāmās lietas iznākumā, kā arī minētās liecības nav pretrunā pārējiem lietas materiālos nostiprinātajiem pierādījumiem.

Tiesai, pretēji sūdzības iesniedzēja un aizstāves viedoklim, nav pamata apšaubīt /pers. F/ iepriekš elektroniskā formā sniegto paskaidrojumu (lietas lapa Nr. 32.) autentiskumu, jo tiesas sēdē nu jau kā lieciniece viņa pati apstiprināja, ka iestādei sniedza šos paskaidrojumus.

Arī pats sūdzības iesniedzējs, apstiprinot, ka Protokolā norādītajā laikā un vietā vadīja minēto auto ar piekabi, nevienā brīdī neizteicās, ka būtu redzējis stāvēšanai novietoto automašīnu bojājumus jau pirms viņš tām pabrauca garām.

[7.4] Tiesa kritiski vērtē sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka viņš nejuta sadursmi, jo pats sūdzības iesniedzējs tiesas sēdē norādīja, ka šādu

sadursmi nevar nepamanīt un arī lieciniece tiesas sēdē apgalvoja, ka sadursme bija tik spēcīga, ka viena no automašīnām sakustējās.

Izvērtējot sūdzības iesniedzēja iebildumus, ka viņš nejuta, ka būtu izraisījis sadursmi ar kādu automašīnu, tiesa norāda, ka transportlīdzekļa vadītājam, manevrējot un pārvietojoties ceļu satiksmē, ir nepārtraukti jākontrolē apkārt notiekošā situācija un jānodrošina ceļu satiksmes drošība. Apgalvojums, ka sūdzības iesniedzējs nepamanīja paša izraisītu ceļu satiksmes negadījumu nevar būt par pamatu personas atbrīvošanai no atbildības par pārkāpuma izdarīšanu.

Tiesa norāda, ka 149.[16] panta piektajā daļā paredzētais pārkāpums ir ar formālu sastāvu un attiecīgi nav jāvērtē vai tā rezultātā iestājušās kaitīgās sekas, kas izslēdz personas attieksmes vērtēšanu par darbības sekām. Šādu administratīvo pārkāpumu var izdarīt tikai ar nodomu. Aiz neuzmanības nav iespējams aizbraukt un nepaziņot policijai par ceļu satiksmes negadījumu, kuru persona neapzinātos. Lietā nav fiksēti kādi objektīvi apstākļi, kas liegtu vadītājam konstatēt ceļu satiksmes negadījuma esamību.

[7.5] Tiesas ieskatā apstāklis, ka lietas izmeklēšana gaitā nav izdevies izņemt krāsu paraugus ekspertīzes veikšanai, kuru sūdzības iesniedzējs lūdza nozīmēt ilgāku laika pēc pārkāpuma lietas uzsākšanas (pārsūdzības stadijā), neizslēdz iespēju konstatēt sūdzības iesniedzēja vainu ceļu satiksmes negadījumā no pārējiem lietas materiālos esošajiem pierādījumiem.

Tāpat lietas izskatīšanas gaitā noskaidrots, ka automašīnām konstatēto bojājumu augstums ir ar pāris centimetru novirzi, jo stāvēšanai novietotā automašīna bija novietota slīpumā uz ietves.

[7.6] Tiesa atzīst, ka iestāde Lēmumā pilnīgi un vispusīgi izvērtēja lietā esošus pierādījumus, kā arī, tostarp deva savu vērtējumu par sūdzībā norādītajiem būtiskajiem apstākļiem, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši LAPK prasībām.

Apstāklis, ka sūdzības iesniedzējam ir atšķirīgs viedoklis par iestādes konstatētajiem faktiem un izdarītajiem secinājumiem, neatbrīvo viņu no administratīvās atbildības par veikto pārkāpumu.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka apstiprinājās administratīvā pārkāpuma esība, par ko sūdzības iesniedzējam piemērots administratīvais sods atbilstoši LAPK 149.[16] panta piektās daļas sankcijai.

Tiesa konstatē, ka sūdzības iesniedzējam piemērotais soda veids un apmērs atbilst minētās sankcijas ietveram un sūdzības iesniedzējs to nav apstrīdējis. Iestāde, piemērot minēto sodu, ņēma vēra soda noteikšanas nosacījumus.

[7.7] Izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, tiesa konstatēja, ka ir noticis administratīvais pārkāpums, sūdzības iesniedzējs ir vainīgs šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu. Tiesas ieskatā pārkāpējam pamatoti piemērots administratīvais sods iepriekš noteiktajā apmērā.

Citus sūdzībā ietvertos argumentus tiesa nevērtē, jo neuzskata tos par juridiski nozīmīgiem. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments savos nolēmumos ir vairākkārt norādījis, ka tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā lietas izlemšanai uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*skat. Augstākās tiesas Senāta 2010. gada 11. marta spriedumu lietā Nr. SKA-66/2010 14. punktu; Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 1. jūlija rīcības sēdes lēmums lietā Nr. SKA-584/2013 10. punktu*).

[7.8] Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka Lēmums, ar kuru sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības, ir likumīgs un pamatots un tā atcelšanai nav iemeslu, bet iesniegtā sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 1., 9., 243., 244. un 289.[6]pantu, 289.[12] panta otrās daļas 1. punktu, 289.[13], 289.[17] un 289.[18]pantu, tiesa

nosprieda

Atstāt negrozītu Valsts policijas 2019. gada 7. marta lēmumu Nr. 278, bet /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesai 10 (desmit) darba dienu laikā no nolēmuma pieejamības dienas tiesas kancelejā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2021. gada 2. jūlijā.

Tiesnese (personiskais paraksts) I.Meldere